

16. november 2009

Raudan Hund: Flaggkommandøren som teolog

Jeg traff Ståle Bråttsjø på rett tid og sted her en søndag, og så inviterte jeg'n på en kopp kaffe. Kirkekaffe, sa jeg. Men akkurat det slo ikke an hos den pensjonerte flaggkommandøren.

- Raudan, du har vel lest avisene – de har gått helt fra vettet!

- Ja, vettløshet finns det rikelig av. Men hva snakker du om? Væpnet turisme i Kongo? – revolverjournalistikk i Afghanistan? – eller kanskje ..

- Jeg snakker om Kirken. Den norske. De er helt på felgen etter å være politisk korrekte. Som om det ikke var komplisert nok fra før, med Den hellige treenighet, mener jeg, Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som er én Gud. Nå kommer de jammen med en fjerde – Moderen.

- Er det så galt da? Mange guddommelige trekk er kvinnelige, kjærlighet og omsorg, for eksempel.

- Og så er de ikke enige da, om Gud heretter skal være bare kvinne, eller både kvinne og mann. Skjønner de ikke at dagens språk bærer den kristne kirkes identitet – varemerket, så og si. Det ble vedtatt på kirkemøtet i Nikea i år 325, og mange har mistet livet for det vedtaket.

- Du er for streng, Ståle. Det var bare et vanlig flertallsvedtak, så det kan vel gjøres om?

- Det er ikke poenget, Raudan. Poenget for aktivistene er at det er tidsriktig å forlange likestilling i ledelsen. Dette er politisk symbolikk, ikke teologi eller kristentro.

- Men symbolene er viktige, de speiler jo maktforholdene i samfunnet...

- Stopp der, Raudan! Du setter meg på en tanke. La kvinnene overta Djevelen. Det følger stor makt og innflytelse med djevleskapen i verden. Den burde profileres høyere. Og så slipper vi å rippe opp i den vanskelige Treenigheten. Er ikke det et godt forslag fra en gammel sjømann?

§